

De avonturen van Tom Sawyer

Mark Twain

IN MAKKELIJKE TAAL

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

Over dit boek

Mark Twain (1835-1910) was een bekende Amerikaanse schrijver. *De avonturen van Tom Sawyer* verscheen in 1876. Het boek is nog steeds populair. Veel mensen vinden het zelfs een van de beste jeugdboeken ooit.

Het verhaal speelt zich af rond 1840 in het zuiden van Amerika. De hoofdpersoon heet Tom Sawyer. Tom is een gewone jongen die ongewone avonturen beleeft. Hij wordt verliefd, gaat op zoek naar een schat en ziet enge geesten. Hij krijgt ook te maken met armoede, drankmisbruik en zelfs moord.

De avonturen die Tom beleeft, zijn grappig, spannend en ontroerend. En ze laten ook zien hoe hard het leven kon zijn.

Vooral voor Tom's beste vriend Huck.
Over deze jonge zwerver schreef Mark Twain
in 1884 zijn andere beroemde jeugdboek:
De avonturen van Huckleberry Finn.

1

‘Tom, je moet naar school!’, riep tante Polly. ‘Hé, Tom, waar zit je nou?’ Er kwam geen antwoord. Daarom riep de oude dame nóg een keer. Maar opnieuw bleef het stil in huis. Toen keek zij onder het bed in de slaapkamer. Geen Tom. En ook in de keuken vond zij hem niet. Misschien in de tuin dan?

‘Tom!’, gilte tante Polly, terwijl ze tussen de bomen en struiken keek. Maar er kwam geen antwoord. Kwaad ging zij het huis weer binnen. ‘Mijn God, wat is het een lastig ventje’, mopperde ze. ‘Maar ja, het is de zoon van mijn overleden zus. Iemand moet hem toch opvoeden.’

Opeens hoorde tante Polly een geluid achter zich. Snel draaide ze zich om. De deur van de voorraadkast ging open en een kleine jongen kwam tevoorschijn.

Rond zijn mond zat aardbeienjam.

‘Tom!’, riep tante Polly. ‘Daar mag je niet komen!’

De jongen wilde vluchten, maar zijn tante greep hem vast. ‘Nu krijg je een pak slaag, jochie’, dreigde ze. ‘Waar is de stok?’

Ineens keek de jongen haar verbaasd aan.

‘Hè, wat staat daar nou achter u, tante?’

De oude dame draaide zich om en meteen rukte Tom zich los. Hij rende de tuin in, klom over de schutting en verdween.

Tante Polly was nu nog kwader. Maar ze moest ook glimlachen. ‘O, wat is het toch een kwajongen’, mompelde ze. ‘Ik hoop maar dat hij naar school gaat.’

Maar Tom Sawyer ging niet naar school. Hij ging heerlijk zwemmen in de Mississippi, die prachtige, brede rivier. En tussen de middag at hij maïskolven en druiven die hij op het land vond.

’s Avonds was hij nog net op tijd thuis voor het warme eten.

Toms broertje Sid zat al aan tafel. Sid was een brave jongen, veel minder avontuurlijk dan Tom.

‘Je bent toch wel naar school gegaan, Tom?’, vroeg tante Polly.

‘Natuurlijk, tante’, loog Tom. Na deze woorden keek Sid de oude dame aan.

‘Ik heb hem anders niet gezien, tante’, klikte hij. ‘Volgens mij is Tom gaan zwemmen. Het was ook zó warm.’

Meteen stond Tom op van tafel. ‘Ik krijg jou nog wel, Sid!’, riep hij boos. En toen liep hij met grote passen de deur uit.

Maar al snel was Tom niet kwaad meer. Fluitend wandelde hij door het dorp Sint Petersburg. Het was een fijne zomeravond. Tom genoot van de warmte en van zijn eigen muziek.

Opeens zag hij een jongen die hij nog nooit had gezien.

De jongen droeg nette kleren en zag er arrogant uit.

De twee jongens keken elkaar strak aan.

‘Ik ben sterker dan jij’, begon Tom.
‘Wedden van niet!’, zei de ander.
‘Wedden van wel!’, reageerde Tom.
‘Je bent bang’, zei de nieuweling, terwijl hij zijn strikje recht deed. En toen werd Tom Sawyer woest. Bang? Hij? Meteen greep hij de jongen vast. Ze vochten zo hard als ze konden en rolden in het zand. Tom zat bovenop de jongen en sloeg hem met zijn vuisten.
‘Vraag om genade!’, riep hij. De ander huilde van woede, maar gaf toe.
‘Genade’, fluisterde hij.
Toen liet Tom hem opstaan en zei: ‘Zo, dat zal je leren. En nou wegwezen!’

Die avond kwam Tom laat thuis. Hij sloop door het raam naar binnen, maar tante Polly betrapte hem.

‘Bah!’, riep ze. ‘Wat zijn je kleren vies! Voor jou morgen geen vrije zaterdag, ventje! Jij gaat werken!’

2

Die zaterdagochtend was het prachtig zomerweer. De vogels zongen en de bloemen roken heerlijk. Alle jongens van Sint Petersburg waren blij, behalve Tom. Want hij stond met een kwast en een emmer witte verf bij de schutting. Naast hem stond tante Polly.

‘Je moet mijn hele schutting wit verven’, zei ze. ‘En denk erom dat je het twee lagen dik doet!’

Daarna liep ze door de tuin naar binnen. Tom ging aan de slag. Maar ach, wat was dat werk vervelend en saai. En straks zouden ook nog zijn vrienden langskomen. Allemaal op weg naar de Mississippi om te zwemmen en te vissen. Tom wist zeker dat ze hem zouden uitlachen.

Kijk, daar had je Ben Rodgers al.

‘Hoi, Tom’, riep Ben. ‘Jij moet werken, hè?’

Ja, ja, jij bent de pechvogel van vandaag!
Ben lachte, maar Tom zweeg. Want ineens kreeg hij een goed idee. Tom keek naar zijn laatste verfstreek alsof hij Rembrandt was en zei: 'Ja, ja, prachtig!'

Ben keek hem verbaasd aan.

'Jij gaat zeker zwemmen, Ben', ging Tom door. 'Nou, ik doe liever dit. Kijk eens hoe mooi.' En Tom verfde weer een stukje.

Daarna deed hij als een echte kunstenaar een stap achteruit om zijn werk te bekijken.

'Briljant', mompelde hij. En opnieuw liet hij de kwast over het hout gaan, totdat Ben Rodgers vroeg: 'Tom, mag ik ook een stukje doen?'

'Nee', antwoordde Tom. 'Dat mag niet van tante Polly. Want niet iedereen kan dit.'

'Ach, toe', drong Ben aan. 'Ik zal goed mijn best doen.'

'Nou, vooruit dan maar', zei Tom. 'Hier is de kwast.'

Al gauw was Ben Rodgers aan het werk.

Hij was ook al snel moe, maar gelukkig kwamen er andere jongens langs. Ze kwamen om Tom uit te lachen. Maar ook zij traptten in Toms trucje. Ze namen het werk graag van Ben over. Billy Fisher ging thuis zelfs extra kwasten halen. Tegen de middag was de schutting prachtig wit. Tien jongens hadden het meeste werk gedaan, terwijl Tom lekker had geluierd.

De jongens liepen door naar de rivier. Tom ging naar tante Polly. 'Ik ben klaar', zei hij. 'Mag ik nu weer spelen, tante?'

De oude dame keek hem verbaasd aan. 'Je moet niet liegen', zei ze boos. 'Daar hou ik niet van.'

Maar even later zag ze het wonder met eigen ogen. Als beloning kreeg Tom een appel uit de voorraadkast. Samen liepen ze de tuin weer in. En precies op dat moment zag Tom zijn broertje bij de kersenboom. Snel greep hij een kluit aarde en smeed die naar Sid's hoofd. Raak!

'Ik zei toch dat ik je zou krijgen!', riep hij.

Tante Polly wilde hem pakken, maar Tom was te snel. Hij vluchtte over de schutting.

Via allemaal kleine steegjes kwam Tom op het dorpsplein. Daar speelde hij oorlogje met zijn beste vriend Joe Harper. Ook keken ze door een blauwe glasscherf die Tom langs de rivier had gevonden. Door dat glas werd alles hemelsblauw! En natuurlijk zwommen ze ook in de Mississippi.

Pas tegen de avond kwam Tom thuis. Hij kreeg meteen op zijn kop van tante Polly. 'Sids haren zaten helemaal onder de modder', klaagde ze. 'Jij gaat zonder eten naar bed.' Maar dat vond Tom niet erg. Want hij had al een meloen gegeten die hij had gepikt uit een volkstuin. 'Ik heb Sid gestraft voor het klikken', zei hij in bed zachtjes tegen zichzelf. 'Dat is rechtvaardig.' Heel tevreden viel hij in slaap.